

Continuarea bestsellerului

Înainte să te cunosc

jojo moyes după ce te-am pierdut

blue
MOON

jojo moyes după ce te-am pierdut

Traducere din limba engleză
GABRIEL TUDOR / GRAAL SOFT

Capitolul 1

Bărbatul voinic de la capătul barului asudă. Își ține capul plecat deasupra paharului cu scotch dublu, dar, din când în când, aruncă o privire furișă, peste umăr, spre ușă. Stropi de transpirație îi lucesc pe față, în lumina benzii cu leduri. Omul scoate un fel de oftat prelung, suierător, și se întoarce la băutura lui.

– Hei, tu...

Îmi ridic privirea de la paharele pe care tocmai le ștergeam.

– Îmi mai torni un pahar?

Aș vrea să-i spun că nu e o idee prea bună, că nu l-ar ajuta cu nimic, ba dimpotrivă, ar întrece măsura. Dar e un tip masiv, mai sunt doar cincisprezece minute până la ora închiderii și, potrivit regulilor firmei, nu am nici un motiv să-l refuz, așa că mă apropii, îi iau paharul și îl țin la nivelul ochilor. El face un semn din cap către sticlă:

– Dublu, spune, și-și trece mâna grasă peste chipul jilav.

– Face șapte lire și douăzeci, vă rog.

E unsprezece fără un sfert, într-o noapte de marți, iar la pubul cu specific irlandez Shamrock and Clover, din aeroportul East City – pub care e la fel de irlandez ca și Mahatma Gandhi –, este aproape ora închiderii. Barul se închide la zece minute după decolarea ultimului avion, și, în momentul de față, nu mai suntem aici decât eu, un tânăr zelos cu un laptop, două femei care pălăvrăgesc la masa doi și bărbatul care bea tacticos dintr-un Jameson dublu, cu gheață, așteptând fie cursa SC107 spre Stockholm, fie cursa DB224 spre München – cea din urmă are o întârziere de patruzeci de minute.

Sunt la bar încă de la ora prânzului, căci Carly are o durere de burtă și a plecat acasă. Nu mă deranjează. Nu mă deranjează nici odată să rămân până târziu. Fredonez în surdină ritmul melodiei de pe *Celtic Pipes of the Emerald Isle, Vol. III*, mă vânzolesc de colo colo, adun paharele de la masa celor două femei, care se uită atente la un filmuleț pe telefonul mobil. Se amuză, hohotind fără griji, ca și când ar fi bine cherchelite.

– E nepoțica mea. Are cinci zile! se laudă femeia blondă, atunci când mă întind peste masă să-i iau paharul.

– Tare drăguță! zâmbesc. Adevărul e că sunt topită după bebeluși.

– E în Suedia. N-am fost niciodată acolo. Dar trebuie să merg să-mi văd nepoțica, nu?

– O botezăm! Amândouă izbucnesc iar în râs. Nu bei un pahar cu noi? Hai, ia o pauză cinci minute. Altfel, n-o să terminăm sticla asta la timp.

– Ups! Trebuie să plecăm, haide, Dor!

Alertate de tabela de afișaj a aeroportului, femeile își strâng bagajele și probabil doar eu observ că merg clătinându-se ușor atunci când se îndreaptă spre controlul de securitate. Pun paharele lor pe tejghea și mă uit prin încăpere dacă mai e ceva de spălat.

– N-ai fost niciodată tentată?

Femeia mai scundă s-a întors după eșarfă.

– Poftim?

– Să pleci de-aici, pur și simplu, la sfârșitul programului? Să sari în primul avion? Eu aș fi tentată, spune ea, izbucnind din nou în râs. În fiecare afurisită de zi!

Îi surâd – genul de surâs profesional ce ar putea să transmită orice fel de mesaj – și mă îndrept spre bar.

În jurul meu, magazinele din aeroport se închid, obloanele coborând cu un zăngănit metalic peste poșetele scumpe și cutiile de Toblerone. Luminile pâlpâie deasupra porților trei, cinci, unsprezece, și ultimii călători ai zilei își croiesc drum spre cerul nopții. Violet, femeia de serviciu congoleză, își împinge căruțul spre mine, cu mersul ușor legănat și tălpile de cauciuc ale pantofilor scârțâind pe dalele Marmoleum strălucitoare.

– Bună seara, drăguț!

– Bună seara, Violet!

– N-ar trebui să fii aici așa de târziu, scumpo. Ar trebui să fii acasă, cu cei dragi.

Îmi spune exact același lucru în fiecare noapte.

– O să fiu în curând.

Și eu îi răspund cu aceleași cuvinte în fiecare noapte. Satisfăcută, femeia încuviințează din cap și-și continuă drumul.

Tănărul zelos cu laptop și bărbatul asudat care bea scotch au plecat. Termin de strâns paharele și fac casa, verificând de două ori, până când sumele de pe rolă corespund cu banii încasați. Notez totul în carnetul de sub teighea, verific dozatoarele și trec pe o hârtie ce ar trebui comandat din nou. Atunci observ că pardesiul zdrahonului atârna încă de spătarul scaunului. Fac câțiva pași să mă uit la tabela de afișaj electronic. Tocmai a început imbarcarea pasagerilor pentru cursa de München și simt imboldul să-i returnez haina. Mai arunc o privire, apoi mă îndrept cu pași domoli spre toaleta bărbaților.

– Hei, e cineva aici?

Vocea care se aude e gătită, aproape la limita isteriei. Împing ușa.

Namila de bărbat în costum e aplecat peste chiuvetă și-și dă cu apă pe față. Pielea îi e albă ca varul.

– Au anunțat zborul meu?

– Avionul e gata de decolare. Probabil aveți doar câteva minute la dispoziție.

Dau să plec, dar ceva mă oprește. Omul se zgâiește la mine, cu ochii ca două butoane de panică.

– Nu pot s-o fac. Înșfacă un șervețel de hârtie și își tamponează fața. Nu pot să mă urc în avion.

Aștept.

– Trebuie să merg să mă întâlnesc cu noul șef și nu pot să fac asta. N-am avut curajul să-i spun că mi-e frică să zbor cu avionul, zice el și scutură din cap. Nu frică. Sunt îngrozit.

Las ușa să se închidă în urma mea.

– Care-i noua dumneavoastră slujbă?

– Ăăă... piese de mașini, clipește el. Sunt noul director regional la departamentul de ansambluri de piese de schimb pentru roți din cadrul Hunt Motors.

– Pare o slujbă grozavă, spun. Aveți... suporți în console.

– Lucrez la firma asta de mult timp. Înghite anevoie. De aceea nu vreau să mor într-o minge de foc... Chiar nu vreau să mor într-o minge de foc zburătoare.

Sunt tentată să-i atrag atenția că nu va fi, de fapt, o minge de foc zburătoare, ci mai curând una care coboară rapid, dar bănuiesc că asta nu-i va fi deloc de ajutor. Bărbatul își împroșcă iarăși fața cu apă și îi ofer un alt șervețel de hârtie.

– Mulțumesc, murmură el, cu răsuflarea întretăiată, și se îndreaptă de spate, încercând să se adune. Pariez că n-ai mai văzut niciodată un om în toată firea purtându-se atât de stupid, nu?

– Cam de vreo patru ori pe zi.

Ochii lui mici se lărgesc.

– Da, cam de patru ori pe zi trebuie să pescuiesc pe cineva din toaleta bărbaților. Și, de obicei, motivul e frica de avion.

Omul clipește des către mine.

– Dar să știi, le spun asta tuturor, nici un avion care a decolat de pe aeroportul ăsta nu s-a prăbușit...

– Zău? tresare el, dându-și capul pe spate.

– Nici unul.

– Nici măcar... un mic accident pe pistă?

Ridic din umeri.

– De fapt, e chiar plictisitor pe aici. Oamenii pleacă, merg la destinație și se întorc peste câteva zile. Mă sprijin de ușă, ca s-o țin deschisă. Veceurile astea nu miros deloc bine seara. Și, oricum, după părerea mea, sunt lucruri mai rele care ți se pot întâmpla în viață.

– Da, presupun că ai dreptate. Rămâne pe gânduri, privindu-mă pieziș. De patru ori pe zi zici?

– Uneori și mai mult. Acum, dacă nu vă supărați, chiar trebuie să mă întorc. Nu e bine pentru mine să fiu văzută ieșind prea des din toaleta bărbaților.

El zâmbește și, pentru câteva clipe, îmi dau seama ce fel de om ar fi în alte împrejurări. Un bărbat de o exuberanță naturală. Un bărbat vesel. Un bărbat perfect stăpân pe afacerea lui cu piese de mașină.

– Am impresia că tocmai se anunță cursa dumneavoastră.

– Zici că o să fiu bine?

– Sigur că o să fiți bine. E o companie aeriană foarte sigură. Și sunt doar vreo două ore din viața dumneavoastră. Uitați, SK491 a aterizat acum cinci minute. Când o să mergeți spre poarta de îmbarcare, o să le vedeți pe stewardese îndreptându-se spre casă, o să le vedeți pe toate că râd și pălăvrăgesc. Pentru ele, să se îmbarce în cursele astea e ca și cum ar merge cu autobuzul. Unele fac asta de două, trei, chiar patru ori pe zi. Și sunt tipe deștepte. Dacă meseria asta n-ar fi sigură, nu s-ar urca în avion, nu?

– Ca și cum ar merge cu autobuzul, repetă el.

– Probabil mult mai sigur decât cu autobuzul.

– Da, de asta să fii sigură, zice el și ridică din sprâncene. Sunt o mulțime de idioți pe șosele.

Încuviințez din cap, în timp ce el își strânge nodul de la cravată.

– Plus de asta, aveți o slujbă grozavă. Ar fi și păcat să o pierdeți pentru un lucru așa mărunț. O să fiți bine odată ce vă veți obișnui cu zborurile.

– Poate că o să fiu. Mulțumesc...

– Louisa, mă prezint.

– Mulțumesc, Louisa. Ești o fată tare de treabă. Îmi aruncă o privire întrebătoare. Nu știu dacă ți-ar plăcea... să bem ceva împreună, într-o zi?

– Cred că au anunțat iar cursa dumneavoastră, domnule, îi spun și deschid ușa ca să poată ieși.

El încuviințează din cap, spre a-și disimula stânjenela, și se agită bătându-și cu palmele buzunarele.

– Da. Sigur. Bine... Atunci eu plec!

– Să aveți noroc cu consolele!

Abia la câteva minute după plecarea bărbatului, îmi dau seama că a vomat peste tot în cabina trei din toaleta bărbaților.

Ajung acasă pe la unu și un sfert. Evit să-mi privesc chipul în oglinda din lift și intru în apartamentul învăluit în tăcere. Îmi pun pantalonii de pijama și un hanorac, apoi deschid frigiderul, scot o sticlă de vin alb și-mi torn un pahar. Buzele mi se strâng când simt acreala lui. Mă uit pe etichetă și îmi dau seama că trebuie să-l fi

desfăcut cu o seară înainte, apoi am uitat să pun dopul sticlei. Decid însă că nu-i o idee bună să mă gândesc prea mult la lucrurile astea, așa că mă prăbușesc într-un scaun, cu tot cu sticlă.

Pe polița șemineului, se află două cărți poștale. Una e de la părinții mei, care mă felicită de ziua mea. Mama îmi transmite „cele mai bune gânduri“, dar cuvintele ei mă dor ca o rană de cuțit. Cea-laltă e de la sora mea, care-mi sugerează să vină cu Tom la mine peste weekend. E de acum șase luni. Pe telefon am două mesaje vocale, unul e de la dentist. Celălalt, nu.

Bună, Louisa. Sunt Jared. Ne-am întâlnit la Dirty Duck, mă ții minte? Ne-am tras-o... (se aude un chicotit bizar, înăbușit). A fost... cum să-ți spun... Mi-a plăcut. Mă gândeam că am putea s-o facem din nou? Ai numărul meu de telefon...

Când sticlă e goală, mă bate gândul să mai cumpăr una, dar nu vreau să ies iar. Nu vreau ca Samir, de la băcănia nonstop, să facă iar una dintre glumele lui despre sticlele mele fără fund de Pinot Grigio. Nu vreau să vorbesc cu nimeni. Brusc, mă simt sfârșită de oboseală, dar e acel gen de epuizare care-ți face capul să-ți țiue și care-mi spune că, dacă mă bag în pat, n-o să adorm. Mă gândesc preț de câteva clipe la Jared și la faptul că avea niște unghii cu o formă ciudată. Mă deranjează oare unghiile cu forme ciudate? Mă zgâiesc la pereții goi din camera de zi și realizez, deodată, că am nevoie de aer curat. Chiar am nevoie de aer. Deschid fereastra de pe hol și mă cațăr, într-un echi-libru precar, pe scara de incendiu până ajung pe acoperiș.

Prima dată când am urcat aici, acum nouă luni, agentul imobiliar mi-a arătat cum amenajase fostul chiriaș o mică terasă cu grădină pe acoperiș, instalând o băncuță și împrejmuind-o, din loc în loc, cu câteva ghivece mari cu flori.

– Desigur, oficial, nu e terasa ta, mi-a spus agentul, dar apartamentul tău e singurul cu acces direct la ea. Cred că e destul de drăguță. Ai putea da și o petrecere aici, sus.

M-am holbat la el, întrebându-mă dacă chiar par genul de om care să dea petreceri.

De multă vreme, plantele s-au veștejit și s-au uscat de tot. Se pare că nu sunt foarte pricepută să am grijă de lucruri. Acum stau pe acoperiș, uitându-mă la bezna care învăluie întreaga Londră. În jurul meu, milioane de oameni trăiesc, respiră, mănâncă, se ceartă. Milioane de vieți complet separate de a mea. Este o pace stranie.

Luminile sclipesc, pe când zgomotele metropolei străpung aerul nopții, de la motoare turate de mașini la uși trântite. De la câțiva kilometri, dinspre sud, se aude hurelul gros și înfundat al unui elicopter de poliție, al cărui reflector scanează bezna în căutarea vreunui infractor care și-a pierdut urma în vreun parc local. Undeva, în depărtare, răsună o sirenă. Întotdeauna se aude o sirenă.

– N-o să-ți ia prea mult timp, și o să te simți ca acasă, îmi spusese agentul imobiliar.

Aproape că mă pufnise râsul. Orașul mi se pare acum la fel de străin ca întotdeauna. De fapt, totul mi se pare străin zilele astea.

Ezit, apoi pășesc pe balustradă, cu brațele întinse în lateral, ca un acrobat pe frânghie, puțin abțiguit. Pun, pe rând, un picior în fața celuilalt, de-a lungul bordurii de beton și simt cum adierea îmi gâdilă firișoarele de păr de pe mâinile întinse. Când m-am mutat aici, în clipele cele mai grele, uneori îndrăzneam să merg de la un capăt la altul al balustradei blocului. Când ajungeam la celălalt capăt, râdeam, în aerul nopții. *Vezi? Sunt aici, vie și nevătămată, chiar pe margine. Fac ce mi-ai spus!*

Devenise un fel de obicei secret: eu, linia orizontului, confortul întunericului, anonimatul și conștientizarea faptului că aici, sus, nimeni nu știe cine sunt. Îmi ridic fruntea, simțind adierea nopții, auzind râsete de jos, sunetul înfundat al unei sticle sparte, forfota traficului către oraș, văzând șuvoiul nesfârșit, roșu, de stopuri auto, asemenea unui șuvoi de sânge. Doar între trei și cinci dimineața e ceva mai liniște, bețivii s-au prăbușit în paturile lor, maștrii bucătari de pe la restaurante și-au scos șorțurile, iar puburile și-au închis ușile. Liniștea acelor ore e întreruptă doar sporadic de mașinile de aprovizionare, de deschiderea brutăriei evreiești de peste drum, de bufniturile ușoare ale dubițelor cu ziare care aruncă teancurile de hârtie. Cunoscut și cele mai subtile mișcări ale orașului, fiindcă nu dorm.

Pe undeva, acolo, jos, petrecerea continuă la White Horse, un local plin de hipsteri și de tipi din East End, un cuplu se ceartă în stradă și, în partea cealaltă a orașului, la spital sunt aduși răniți, bolnavi și oameni care abia au reușit să mai supraviețuiască încă o zi. Aici, sus, sunt doar aerul, întunericul, avioanele de marfă ale FedEx, zburând de la Heathrow spre Beijing, și nenumărați călători, precum Domnul Băutor de Whisky, în drumul lor spre ceva nou.

– Optsprezece luni. Optsprezece luni bătute pe muchie. Dar când o să fie destul? mă trezesc întrebând, în beznă. Și iată – simt din nou înlăuntrul ființei mele un clocot, furia neașteptată. Mai fac doi pași, privind în jos la picioarele mele. Fiindcă asta nu mi se pare viață. Nu mi se pare nimic.

Doi pași. Încă doi. Voi merge până la colțul blocului în noaptea asta.

– Nu mi-ai dat șansa la o nenorocită de viață, nu-i așa? Chiar deloc. Doar mi-ai zdrobit vechea mea viață. Ai făcut-o bucăți. Ce să fac acum cu ce-a rămas din ea? Când am să simt...

Îmi întind brațele, simțind iar pe piele aerul rece al nopții, și-mi dau seama că plâng, din nou. Să te ia naiba, Will! șoptesc. Să te ia naiba că m-ai părăsit!

Durerea se ridică în mine ca o maree spontană, năvalnică, copleșitoare. Și, pe când simt că mă scufund în ea, o voce se aude, din umbră:

– Nu cred c-ar trebui să stai acolo.

Mă întorc pe jumătate și zăresc pe scara de incendiu un chip mic și palid, cu ochii întunecați larg deschiși. Din sperietură, un picior îmi alunecă pe balustradă și trupul mi se înclină spre exterior. Inima îmi bate cu putere, iar după o fracțiune de secundă corpul își continuă mișcarea. Și apoi, ca într-un coșmar, devin imponderabilă, în abisul nocturn, picioarele mi se mișcă necontrolat deasupra capului și aud un țipăt care ar putea fi al meu.

O bufnitură.

Și apoi beznă totală.

Capitolul 2

– Cum te cheamă, scumpo?

În jurul gâtului am un guler cervical.

Simt pe frunte mângâierea ușoară și blândă a unei mâini.

Sunt vie. De fapt, asta mă surprinde foarte mult.

– E în regulă. Deschide ochii. Uită-te la mine, acum. Uită-te la mine. Poți să-mi spui cum te cheamă?

Vreau să vorbesc, să deschid gura, dar nu reușesc decât să băl-măjesc ceva nedeslușit. Cred că mi-am mușcat limba. Am gura plină de sânge, îi simt gustul cald, metalic. Nu mă pot mișca.

– O să te imobilizăm pe targă, bine? N-o să te simți prea bine pe moment, dar o să-ți fac puțină morfină, ca să mai atenuăm durerea.

Vocea bărbatului care mi se adresează e calmă, egală, ca și cum cel mai normal lucru pe lumea asta e să găsești pe cineva zdrobit pe asfalt, cu ochii ațintiți spre cerul întunecat. Aș vrea să râd. Aș vrea să-i spun cât de ridicolă mi se pare situația. Dar nu sunt decât o altă victimă a unui accident și nimic nu pare să meargă așa cum ar fi trebuit.

Figura bărbatului dispare din raza mea vizuală. O femeie cu vestă reflectorizantă, cu părul negru și creț, strâns la spate într-o coadă de cal, se ivește deasupra mea și îmi pune o lanternă subțire în ochi, uitându-se lung la mine cu același interes indiferent cu care studiezi vreun exemplar de laborator, nu ca la o ființă umană.

– Trebuie să o învelim?

Vreau să spun ceva, dar durerea din picioare mă împiedică. Iisuse, spun, dar nu sunt sigură dacă am rostit cuvântul cu voce tare.

– Fracturi multiple. Pupile normale și reactive. Tensiune 9 cu 6. A avut noroc că a căzut pe acoperișul marchizei. Care sunt șansele să aterizezi într-un hamac?... Totuși, nu-mi plac contuziile.

Simt un curent de aer rece pe abdomen, odată cu atingerea ușoară a unor degete calde.

– Hemoragie internă?

– Avem nevoie de încă un echipaj?

– Puteți să vă dați înapoi, domnule? Vă rog, înapoi.

Se aude o voce de bărbat:

– Am ieșit să fumez o țigară, și fata s-a aruncat direct în balconul meu. Aproape că mi-a picat în cap!

– Eh, dar uite c-ați scăpat! Aveți o zi norocoasă. Ea n-a avut-o!

– Am trăit șocul vieții. Nu te-ai aștepta să-ți cadă cineva din senin în cap. Veniți să vă arăt șezlongul meu... M-a costat 800 de lire, l-am luat de la Magazinele Conran. Credeți că pot pretinde banii pe el?

O scurtă tăcere.

– Puteți face ce vreți, domnule. Știți ce, puteți s-o dați în judecată pentru că nu v-a curățat balconul de sânge. Ce ziceți de asta?

Privirea bărbatului alunecă spre colega lui. Timpul se scurge și mă simt sfârșită. Am căzut de pe terasa blocului? Fața îmi e rece și realizez, de undeva, de departe, că încep să tremur.

– Sam, intră în șoc!

Ușa unei ambulanțe se deschide în spatele lor. Apoi targa de sub mine se deplasează și nu simt decât durere. Totul devine negru.

Aud o sirenă și ceva albastru se învârte. Întotdeauna se aude o sirenă în Londra. Pornim. Spațiul din interiorul ambulanței este scaldat în lumina de neon, care pălpâie întruna, punând în evidență interiorul ticsit până la refuz, pe bărbatul în uniformă verde, care tastează ceva pe telefonul personal, apoi îmi reglează perfuzia de deasupra capului meu. Durerea s-a mai diminuat. Poate datorită morfinei. Dar, pe măsură ce devin conștientă, spaima se amplifică. Simt cum un uriaș airbag se umflă înăuntrul meu, blocând fără ezitare să iasă orice altceva. O, nu. O, nu!

– Nu vă sub-phă-rhați...

E nevoie să îngaim și a doua oară cuvintele pentru ca bărbatul, agățat cu brațul de un mâner din ambulanță, să mă audă. Se întoarce și se apleacă asupra mea. Miroase a lămâie și e puțin tăiat pe față, de la bărbierit.

– Hei, ești bine?

– Eu ambb.....

Omul se apleacă și mai mult.

– Îmi pare rău, mi-e greu să te aud, din cauza sirenei. O să ajungem curând la spital, mă asigură el, atingându-mă cu mâna. Palma lui e uscată, caldă și liniștitoare. Brusc, mă panichez la gândul că m-ar putea părăsi. Stai liniștită aici. Donna, în cât timp ar trebui să ajungem?

Nu pot rosti nici un cuvânt. Limba îmi umple, practic, toată gura. Gândurile îmi sunt încâlcite, se prăvălesc unele peste altele. Oare mi-am mișcat brațele când m-au ridicat pe targă? Mi-am ridicat mâna dreaptă, nu?

– Sunt pa-rradghi-za-tă? Îmi ies cuvintele ca o șoaptă.

– Poftim?

Bărbatul își pleacă urechea aproape de gura mea.

– Pa-rradghi-za-tă? Sunt pa-rradghi-za-tă?

Omul ezită, privindu-mă direct în ochi, apoi se întoarce și se uită la picioarele mele.

– Paralizată? Poți să-ți miști degetele de la picioare?

Încerc să-mi amintesc cum să-mi mișc picioarele. Se pare că am nevoie de mai multă concentrare decât de obicei. Bărbatul se apleacă și-mi atinge încet degetul de la picior, ca și cum ar vrea să-mi amintească unde se află.

– Hai, încearcă din nou. Bun, ai reușit!

Durerea îmi străfulgeră ambele picioare. Se aude un oftat, poate un geamăt. Al meu.

– Ești bine, stai liniștită. Durerea e un lucru bun. Nu bag mâna-n foc, dar nu cred că ai vreo leziune la coloană. Ți-ai fracturat șoldul și alte câteva oscioare pe lângă.

Privirea lui zăbovește asupra mea. Are ochi blânzi. Și pare să înțeleagă câtă nevoie am de aceste asigurări. Îi simt atingerea mâinii. Niciodată n-am avut mai multă nevoie de atingerea unui om.

– Vorbesc serios. Sunt aproape sigur că nu ești paralizată.

– O, shla-vhă Dhom-nulhui! Îmi aud eu vocea ca și când ar veni de undeva de departe. Ochii mi se umplu de lacrimi. Te rhoog, nu mă lhă-sa, șoptesc.

El își apropie fața mai mult.

– Nu te las, sunt aici.

Vreau să vorbesc, dar chipul lui se încețoșează și îmi pierd din nou cunoștința.

După toate acestea, mi se spune că am căzut de la etajul cinci, am străpuns acoperișul de pânză al unei verande de la etajul al treilea, căderea fiindu-mi astfel atenuată, și am aterizat direct pe imensul șezlong din împletitură de răchită, acoperit cu o saltea impermeabilă, aflat în balconul domnului Antony Gardiner, un avocat specializat în drepturi de autor și vecinul meu cu care nu m-am întâlnit niciodată. Osul șoldului mi s-a crăpat în două, iar două coaste și clavicula mi s-au fisurat. Mi-am fracturat două degete de la mâna stângă și un metatarsian de la picior, care a străpuns pielea piciorului, făcând-o pe o studentă la medicină să leșine. Radiografiile mele sunt o sursă de fascinație.

Vocea paramedicului care m-a tratat îmi răsună încă în urechi: *Nu știi niciodată ce se poate întâmpla când cazi de la mare înălțime.* Se pare că sunt foarte norocoasă. Ei îmi repetă asta și așteaptă, zâmbind, ca și cum ar trebui să reacționez fie printr-un zâmbet imens, fie făcând, eventual, câțiva pași de dans. Eu nu mă simt norocoasă. Nu mă simt nicicum. Ațipesc și mă trezesc, uneori văd deasupra mea luminile strălucitoare de la blocul operator, apoi mă aflu într-un salon liniștit, cufundat în liniște. Sau văd chipul unei asistente. Aud frânturi de conversații.

Ai văzut ce mizerie a făcut bătrâna de la salonul D4? Grozav sfârșit de tură, nu?

Lucrezi la Spitalul Princess Elizabeth, nu? Ei, să le spui că știm cu ce se mănâncă Urgențele, da? Ha-ha-ha-ha!

Poți să te odihnești acum, Louisa. O să avem noi grijă de tot. Acum dormi.

Morfina îmi provoacă somnolență. Mi se administrează doza, și cad pe nesimțite într-o stare de inconștiență.

*

Deschid ochii și o văd pe mama la capul patului meu.

– Se trezește, Bernard, se trezește. Crezi că ar trebui să o chemăm pe asistentă?

Mama și-a schimbat culoarea părului, îmi trece prin cap într-o doară. Apoi îmi spun: Hei, e mama mea. Mama mea nu mai vorbește cu mine!

– O, slavă Domnului! Slavă Domnului! exclamă mama și-și atinge cruciulița de la gât. Gestul îmi amintește de cineva, dar nu-mi dau seama de cine anume. Se apleacă spre mine și mă ciupește ușor de obraz. Nu știu de ce, dar ochii mi se umplu instantaneu de lacrimi. O, fetița mea! Stă aplecată peste mine, ca și cum ar vrea să mă protejeze de alte pericole. O, Lou! Îmi șterge lacrimile cu un șervețel. Am trăit spaima vieții mele când m-au sunat de la spital. Te doare? Ai nevoie de ceva? Te simți confortabil? Ce vrei să-ți aduc? Vorbește atât de repede, că nu-i pot răspunde. Am venit imediat ce am aflat. Treena a rămas să aibă grijă de bunicul. El îți transmite toată dragostea lui. Mă rog, a balmăjit ceva acolo, dar știm ce-a vrut să spună. O, scumpa mea, cum de-ai ajuns în situația asta? Ce a fost în capul tău?

Pare să nu aibă nevoie de un răspuns. Tot ce trebuie să fac e să zac acolo.

Își tamponează ochii cu șervețelul, apoi mi-i șterge pe ai mei.

– Ești încă fata mea. Și... n-aș suporta gândul să pățești ceva, și noi să nu... știi tu.

– Șth... iu, îngaim eu, înghițindu-mi cuvintele. Îmi simt limba ciudat. Vorbesc ca un om beat. N-am vhrut nichio-dha-thă...

– Știu. Dar m-ai făcut să mă simt tare rău, Lou. N-am putut să...

– Hei, dragă, nu e momentul, îi atrage tata atenția cu o atingere pe umăr.

Mama privește la o oarecare distanță și-mi prinde mâna.

– Când ne-au sunat... Oh, am crezut... N-am știut... Începe iar să plângă încetișor, cu batista apăsată pe buze. Slavă Domnului că e bine, Bernard!

– Sigur că e bine. Doar e făcută din cauciuc, nu?

Tata se apleacă peste mine. Ultima oară am vorbit cu el la telefon acum două luni, dar nu l-am mai văzut de optsprezece luni, de când

am plecat de acasă. Pare uriaș, o figură familiară, disperat și teribil de istovit.

– Îmi phaa-rheee rhăău, șoptesc.

Nu mă pot gândi ce altceva să spun.

– Nu fi prostuță! Ne bucurăm că ești bine. Chiar dacă arăți de parcă ai fi stat șase reprize în ring cu Mike Tyson. Te-ai văzut în oglindă de la accident?

Scutur din cap.

– Poate că... poate că nici n-ar fi cazul să te uiți prea curând. Îl mai știi pe Terry Nicholls, când a căzut peste ghidonul bicicletei și s-a înfipt în zidul de la supermarket? Ei, dă-i jos mustața și închipuie-ți că așa arăți tu. De fapt, se uită el mai îndeaproape la fața mea, acum că ai adus vorba...

– Bernard!

– O să-ți aducem și pensetă mâine. Oricum, data viitoare când te hotărăști să iei lecții de zbor, hai mai bine să mergem pe vechea pistă de avioane, da? Să sari de pe bloc și să dai din brațe nu funcționează, în cazul tău.

Încerc să zâmbesc.

Amândoi sunt aplecați asupra mea. Îngrijorarea și neliniștea li se citesc pe fețe. Sunt părinții mei.

– A slăbit, Bernard. Nu crezi că a slăbit?

Tata se apropie să mă studieze mai bine și atunci îi văd ochii umezi și zâmbetul mai șovăielnic decât de obicei.

– Hei... arată foarte bine, dragă. Crede-mă, Lou, ești strașnic de frumoasă.

Îmi strânge mâna, apoi o duce la buze și o sărută. Tata n-a făcut așa ceva niciodată în viața lui.

În clipa aceea realizez că ei au crezut că am fost la un pas de moarte, și un suspin îmi țâșnește, fără voie, din piept. Închid ochii, încercând să-mi stăpânesc lacrimile fierbinți, și simt palma mare și aspră a tatei, împresurându-mă.

– Suntem aici, scumpo. Totul e bine acum. Totul o să fie în ordine.

Timp de două săptămâni, parcurg zilnic drumul de optzeci de kilometri, luând trenul în zori, apoi vin o dată la câteva zile. Tata a reușit să obțină o dispensă specială de la muncă, fiindcă mama nu vrea să călătorească singură. La urma urmei, prin Londra umblă tot felul de oameni. Tata spune nu o dată asta, aruncându-i mereu mamei o privire furișă pe la spate, ca și cum vreun tâlhar ar pândi-o chiar în acel moment, mânuind un cuțit într-un loc ferit. Treena stă acasă cu bunicul. Când mama îmi vorbește despre asta mă face să cred că sora mea nu e deloc mulțumită de acest aranjament.

Mama îmi aduce mâncare de acasă încă din ziua când ne-am holbat toți trei la farfuria primită la masa de prânz și, nici după cinci minute de speculații intense, nu ne-am putut lămuri ce conținea.

– Unde mai pui că îi aduc mâncarea pe tăvi de plastic, Bernard. Ca la închisoare. Supărată, mama a împuns cu furculița mâncarea, apoi a mirosit-o. De atunci, nu vine la mine fără sandviciuri uriașe, cu felii groase de șuncă sau cașcaval în pâine albă, sau fără borcane cu supă făcută în casă. Asta-i mâncare adevărată, spune ea și mă hrănește ca pe un bebeluș.

Încet, limba mea revine la dimensiunea normală. Se pare că aproape mi-am retezat-o când am căzut. Nu e ceva neobișnuit, mi s-a spus.

Mi-au făcut două operații pentru a-mi suda osul șoldului, iar acum am piciorul stâng și brațul stâng în ghips. Keith, unul dintre bran-cardieri, mă întreabă dacă poate să se semneze pe ghips – se pare că aduce ghinion să păstrezi ghipsul alb imaculat – și imediat îmi scrie un comentariu atât de vulgar, încât Eveline, asistenta medicală filipineză, a fost nevoită să lipească o bucată de leucoplast deasupra înainte de vizita medicală. Când mă transportă ca să-mi facă radiografie ori la farmacie, Keith îmi povestește toate bârfele din spital. M-aș putea lipsi să aud despre pacienți care mor lent, într-un mod oribil, și care par să fie nenumărați, dar asta îl face fericit. Uneori mă întreb ce le spune oamenilor despre mine. Eu sunt fata care a căzut de pe o clădire cu cinci etaje și a supraviețuit. În statutul spitalului, chestia asta mă plasează, pare-se, undeva deasupra pacientului cu constipație cronică din salonul C sau a idiotului care și-a tăiat degetul mare de la mână, din greșală, cu foarfecele de grădină.